

POSTANOWIENIE

6 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 6 listopada 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko Skarbowi Państwa - Rejonowemu Zarządowi Infrastruktury w
Bydgoszczy
o odszkodowanie,
na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Rejonowego Zarządu Infrastruktury
w Bydgoszczy
od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu
z 29 maja 2023 r., I Ca 223/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża Skarbu Państwa – Rejonowego Zarządu Infrastruktury w Bydgoszczy kosztami postępowania kasacyjnego.**

[D.R.]

UZASADNIENIE

Pozwany Skarb Państwa wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z 29 maja 2023 r.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do następującego pytania:

czy właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania, jednak bez związku

ze szczegółowymi ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (tekst jedn. Dz.U. z 2024 r. poz. 54; dalej: „P.o.ś.”), przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 P.o.ś.?

Ponadto skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, stanowiących podstawę sformułowanych zagadnień.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania, lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W niniejszej sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Należy wskazać, że podniesione przez skarżącego zagadnienie stanowiło przedmiot uchwały SN z 12 kwietnia 2024 r., III CZP 56/23. Z powołanej uchwały wynika, że właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania, o którym mowa w art. 135 ust. 1 P.o.ś., jednak bez związku ze szczególnymi ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3a P.o.ś., przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 P.o.ś.

Sąd Najwyższy wyjaśnił również, że utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania z uwagi na zaistnienie przesłanek wskazanych w art. 135 ust. 1 P.o.ś. legalizuje działalność portu lotniczego, w sytuacji gdy nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem tego lotniska. Legalizacja skutkuje tym, że właściciel nieruchomości położonej w obszarze ograniczonego użytkowania nie może skutecznie żądać zaniechania negatywnego oddziaływania na jego nieruchomość, o ile nie zostaną przekroczone dopuszczalne po utworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania normy hałasu określone w stosownej uchwale. Jednak dopuszczalny skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania poziom hałasu, w odniesieniu do takiej nieruchomości, jest wyższy niż w stosunku

do nieruchomości znajdujących się poza tym obszarem. Natomiast w przypadku nieruchomości zabudowanych domami mieszkalnymi nawet zapewnienie właściwego klimatu akustycznego (art. 136 ust. 3 P.o.ś.) może nie być wystarczające, w szczególności jeżeli chodzi o korzystanie z takich elementów budynku, jak balkony, tarasy, jak również przy korzystaniu z budynku przy otwartych oknach. Ponadto w przypadku nieruchomości gruntowych zabudowanych, korzystanie z nieruchomości dotyczy także gruntu. Tym samym, skoro nie jest możliwe - przy zwiększonym dopuszczalnym poziomie hałasu, takie korzystanie z nieruchomości zabudowanej, jak w przypadku tożsamyh nieruchomości, ale znajdujących się poza obszarem ograniczonego użytkowania, to zmniejszenie wartości nieruchomości stanowi szkodę określoną w art. 129 ust. 2 *in fine* P.o.ś.

Zdaniem skarżącego zachodzi potrzeba wykładni art. 136 ust. 3 w zw. z art. 129 ust. 2 P.o.ś. co do tego, czy na podstawie tych przepisów dopuszczalne jest dochodzenie roszczeń o zwrot już poniesionych kosztów nakładów, obejmujących zabezpieczenie akustyczne, czy jednak brak jest juredycznych podstaw do oceny roszczeń o zwrot kosztów rewitalizacji akustycznej, poprzez kryterium obowiązku ich faktycznego poniesienia.

Zgodnie z art. 136 ust. 3 P.o.ś. w razie określenia na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych budynków, szkodą, o której mowa w art. 129 ust. 2 P.o.ś., są także koszty poniesione w celu wypełnienia tych wymagań w stosunku do istniejących budynków, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie.

Sąd Najwyższy co prawda podjął uchwałę, że właścicielowi nieruchomości położonej w strefie ograniczonego użytkowania nie przysługuje odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom zapewnienia w budynku znajdującym się na tej nieruchomości odpowiedniego klimatu akustycznego, jeżeli koszty te nie zostały poniesione. Niezależnie od powyższego, stan faktyczny w tamtej sprawie był jednak inny i dotyczył lotniska cywilnego. Tymczasem w niniejszej sprawie spór dotyczy utworzonego w związku z działalnością lotniska wojskowego, a więc chodzi o priorytetowy interes publiczny (względy bezpieczeństwa

ogólnonarodowego), który nie może być realizowany kosztem tylko części jednostek, gdyż zgodnie z art. 64 ust. 2 Konstytucji RP własność podlega równej dla wszystkich ochronie prawnej (zob. uchwała SN z 28 października 2022 r., III CZP 100/22).

W świetle powyższego należy stwierdzić, że zaprezentowane w skardze kasacyjnej problemy prawne zostały już dostatecznie wyjaśnione w orzecznictwie. W związku z tym przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne nie ma waloru nowości i nie jest zagadnieniem istotnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju prawa. W treści skargi kasacyjnej nie została również skutecznie wykazana potrzeba dokonania wykładni przytoczonych przepisów prawa. Autor skargi nie sprecyzował, z czego wynika potrzeba wykładni wskazanych w skardze przepisów i z jakich przyczyn dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest niewystarczający. Nie przedstawił także w odniesieniu do poruszanych problemów możliwych rozbieżnych interpretacji prawnych oraz racji jurydycznych stojących za każdą z nich.

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zgodnie z art. 102 k.p.c. orzeczono o kosztach postępowania kasacyjnego.

(M.M.)

[ał]

